

вамъ туй дѣте, което остава безъ баща и безъ майкѣ; защото азъ помнѣхъ твое-то обѣщаніе, и вѣрвамъ отъ все сѣрдце, че този младенецъ нѣма да остане безъ Отеческый-тъ твой покровъ. „Обѣщаніе-то за което казва майка-та намѣрва ся у Пророка Іеремія: нѣма що да остане на твое-то сираче за да живѣе: Но азъ щѣ сторѣхъ да живѣе, и вдовицы-тъ на мене възуповахъ. (Гл. 49: 11.)

Тозь часъ подирь смърть-тъ на Хенриховѣ-тъ майкѣ, една господжа, която живѣяше въ единъ голѣмъ каменнъ къщѣ, край рѣкѣ-тъ, между Патнѣ и Динапуръ, зе Хенриха при себе си, отреди му единъ особнъ одаѣ въ къщѣ-тъ си, и строго заповѣда на слугы-тъ си да му пригодяватъ за сичко не ослабно. Тая Господжа бѣше отъ число-то на тѣзи, които на радо сѣрдце отдѣлятъ по нѣщо отъ това що имъ артисва за да олегчатъ колко-годѣ състояніе-то на бѣдны-тъ, но не ся погрижватъ да иматъ